

Crítica* teatre

Juan Carlos
Olivares

Un paradís a la butxaca

Pep Anton Muñoz, Mercè Martínez i Xavi Mira, en acció ■ MARTA PÉREZ

Civilitzats tanmateix és una peça breu de Carles Soldevila, un entremès de vint minuts a costa de la burgesia catalana cosmopolita d'entreguerres. Tres dels seus espècimens (dos homes i una dona) naufraguen en una illa paradisiaca i intenten reconstruir les seves vides i les seves relacions a l'anglesa.

Civilitzats enmig de la naturalesa verge fins que pressionen les gònades. Aquest material s'ha convertit a *Paradís* en un musical de petit format. Un projecte molt menys ambiciós de l'equip (Jordi Galcerán, Esteve Miralles i Albert Guinovart) que va forjar el musical *Gaudí*.

Una amable comèdia d'emboïcs sense portes i amb cançons. Un espectacle convencional. No per la dimensió -*Merry me a Little* és un musical de cambra amb molta més substància-, sinó per l'esperit del muntatge: és a dir, la intranscendència de les melodies i la feble ironia de les lletres i

homenatges musicals, els espais comuns que recorre la direcció d'actors de Josep M. Mestres, massa creïbles per considerar-los una picada d'ullet al tòpic.

Els creadors només es permeten un invent: dotar de veu i carn l'illa. Un personatge híbrid entre Puck i les seves pólvores màgiques i una vedet còmica d'El Moli-

'Paradís' és una amable comèdia d'emboïcs, però sense portes

no. Del primer té la naturalesa sobrehumana i la capacitat de trastocar les circumstàncies de les seves víctimes i sembrar el caos; de la segona té la contundència física d'un retrat de Foto Ramblas i l'actitud d'una molinera de pro, fins i tot amb prova superada de baixada a platea.

Un contrapunt de simpatia vulgar a les melindroses aventures dels per-

sonatges originals.

Però després de deixar ben clar el problema de convivència entre l'illa i els humans -és molt dur i terrible passar d'illa verge a illa perforada-, la gràcia perd bufera davant la invariable resolució de la trama proposada. Mercè Martínez (l'illa) es queda bastant sola amb la seva estètica de revista, malgrat el seu entusiasme a ser un autèntic esperit del Paral·lel.

I el tercet format per Àngels Gonyalons, Pep Anton Muñoz i Xavi Mira arriba al final de la funció sense despenjar-se gaire, aplicant amb eficàcia i correcció les seves dots per a la dansa, el cant i la interpretació.

* **Paradís**, TEATRE CONDAL, 4 DE DESEMBRE
DIRECCIÓ: JOSEP MARIA MESTRES. AUTOR DE LA MÚSICA: ALBERT GUIOVART. ACTORS: ÀNGELS GONYALONS, PEP ANTON MUÑOZ, XAVI MIRA, MERCÈ MARTÍNEZ.

Faraona de cine

Miguel Hermoso comença a rodar aquest mes un film sobre Lola Flores

Ramon Palomeras
MADRID

El flamenc està de sort. Si fa uns dies era Camarón qui seduïa el setè art, ara ho farà Lola Flores. Malgrat que hagin passat deu anys de la seva mort, qui més qui menys sap qui va ser la Faraona. Però molts desconeixen els seus traumàtics inicis. "Potser perquè mai ningú no li ho va preguntar", apunta el cineasta Miguel Hermoso.

Ara ell ha decidit, amb l'autorització de la família Flores, que ja era hora d'aportar llum a les ombres de La Faraona a *Lola*, la recreació dels vessants més desconeguts de la mítica *bailaora*. Així doncs, a partir del pròxim setze de gener, amb un pressupost de 4,5 milions d'euros, Hermoso començarà a córrer *tablaos* per Jerez de la Frontera, Madrid, Cadis i Barcelona per immortalitzar la Lola prefaraònica. Però la seva data de naixement, un dels seus grans secrets, no es revelarà. "El component musical no representarà ni el vint per cent de l'argument. No és una biografia, sinó un film basat en la vida d'una dona que va tenir uns inicis molt durs. *Lola* mostrarà la cara poc coneguda pel públic".

Gala Évora

Però trobar la Lola desconeguda no ha estat fàcil. Fins a 500 persones es van presentar al càsting. Finalment Gala Évora, cantant del

grup andalús Papá Levante, ha estat l'elegida per encarnar la mítica *tonadillera* i de passada interpretar les seves cançons. "Gala, com Lola, puja als escenaris des dels onze anys. Coneix molt bé l'ambient de la faràndula", raona un Hermoso que va treballar amb la Lola de veritat el 1983 al film *Truhanes*. Per la seva banda, Gala té molt clar que no pretén imitar Lola. De Faraona només n'hi ha hagut una, insinua. "Des de ben petita l'he seguida. Era pur foc. No parava ni un moment. El meu to no és pas el de Lola, però intentaré interpretar-la tal com m'ha arribat, tal com la sento. Mai no intentaré ser ella", apunta la joveneta.

Falta El Pescaïlla

Per acabar d'omplir el *tablaó*, Évora tindrà al seu costat Ana Fernández, en el rol de mare de Lola; Kitty Manver, en el de la *tonadillera* Mari Blanca, de gran ajut en els inicis de la Faraona; José Luis García Pérez (Manolo Caracol) i Antonio Dechent (Joaquín Romero). Només falta saber qui es posarà en les escates d'El Pescaïlla.

Perquè tothom balli com Déu mana, la *bailaora* Cristina Hoyos s'encarregarà de la coreografia. Però cal no passar per alt una dada, si més no curiosa. Els *faraloes* utilitzats al film no provenen ni de Triana ni de Sevilla. Els espectaculars vestits de colors s'han sostret d'uns magatzems londinencs ja que allà "és on millor s'han conservat". Ara només cal esperar-ne el resultat, cap a finals del 2006; tant en versió cinematogràfica com televisiva. ■

Espectacles en breu

TEATRE

Josep Albanell rep el premi SGAE de Teatre Infantil

El narrador, autor de teatre i guionista Josep Albanell (Vic, 1945) ha obtingut el Premi SGAE de Teatre Infantil i Juvenil 2005 per l'obra *És teu? Els contrapastors de la Seu*. Una obra escollida entre la setantena d'originals presentats en aquesta categoria. A part dels 6.000 euros del guardó, Albanell veurà publicada l'obra a la col·lecció *Sopa de lletres* de l'editorial Anaya, que col·labora amb la SGAE en aquest certamen. L'accèssit pel premi de text ha estat per a Ignasi Garcia, amb *El xip experimental*.

CINEMA

'Brokeback Mountain', la més votada pels actors

Quatre dels actors del film d'Ang Lee *Brokeback Mountain* van aconseguir nominacions per als premis que atorgarà l'Screen Actors Guild, el sindicat d'actors de Hollywood. Un altre bon pronòstic de cara als Oscars del que es coneix ja com "el film dels cowboys gays", que se suma a l'èxit de crítica i públic que ha tingut als EUA. Al seu costat, les pel·lícules més destacades en aquesta primera ronda de votacions dels actors són *Crash*; *Good Night, and Good Luck* dirigida per George Clooney; *Capote*, una aproximació a la biografia de Truman Capote; i el drama *Hustle & Flow*. S'han quedat fora, en canvi, el *Munich* de Steven Spielberg i el *King Kong* de Peter Jackson, potser perquè, tal com explica el president del sindicat d'actors, Alan Rosenberg, "les pel·lícules de més gran pressupost solen refiar-se dels efectes mentre que les més petites aposten fort per les interpretacions".

El Comentari

Pep Blay

El primer disc de l'any

Sens dubte, és el millor regal que em podien fer els Reis i, des que el tinc a casa, no paro d'escoltar-lo. M'enganxa. L'àlbum es diu *Mística domèstica* i és el quart de Roger Mas, un músic en estat de gràcia i il·luminat pels déus i els astres si el jutgem per la bellesa de les seves cançons, que neixen a la seva ànima i neguitegen la nostra: "Tant d'esforç per ser algú -tot i sabent cap on vas- s'està menjant tots els teus cacauets, la

il·lusió amb què vas començar". De cap a l'essència. "Síndrome de Peter Pan, tot ha de ser al teu gust, les coses no es canvien com els canals de televisió, de la veritat no n'has de tenir por".

Fa pensar. I això no és fàcil. De fet, costa molt trobar artistes que tinguin coses a dir. De músics, escriptors, pintors, *performers*, cineastes i teatres n'hi ha molts, però d'artistes pocs. I entenc la paraula artista com aquella persona que

utilitza l'art per expressar-se en llibertat des del seu ventre. Des de dins. Per mi un artista no és un tècnic, un especialista en un mitjà, ni un virtuós, ni un dissenyador de productes culturals que poden interessar. En aquest sentit, el disc de Roger Mas és útil. Útil perquè omple l'esperit, sense gratuïtats. Útil perquè és capaç de reconèixer els seus (nostres) pecats, perquè ens fa sentir nens quan ens explica el món amb faules d'homes i ele-

'Mística domèstica' de Roger Mas és un crit perquè l'espiritualitat es barregi amb la nostra vida quotidiana

fants que talen arbres de fang; útil perquè ens fa veure allò que hi és i no percebem, com les obagues de l'Eixample; útil perquè ens evoca en una oda un filòsof de principis de segle anomenat Francesc Pujol, que també feia pensar. En definitiva, *Mística domèstica* és això, mística domèstica. Un crit perquè l'espiritualitat es barregi en la nostra vida quotidiana. En les coses més senzilles. Que tal com pinta el 2006 ens farà falta a tots.